

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Marie Turkové v právní věci žalobce: **Občané za ochranu kvality bydlení v Brně - Kníničkách, Rozdrojovicích a Jinačovicích, občanské sdružení**, se sídlem Brno - Kníničky, U Luhu 23, zast. JUDr. Milošem Tuháčkem, advokátem, se sídlem Tábor, Převrátilská 330, proti žalovanému: **ředitel Krajského úřadu Jihomoravského kraje**, se sídlem Brno, Žerotínovo nám. 3/5, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 3. 2007, č. j. 31 Ca 169/2005 – 32,

t a k t o :

- I.** Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 27. 3. 2007, č. j. 31 Ca 169/2005 – 32, **se zrušuje.**
- II.** Žaloba **se odmítá.**
- III.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Krajského soudu v Brně dne 11. 11. 2005 se žalobce domáhal zrušení (fiktivního) rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje (dále též KÚ JMK) o odepření informací ze dne 23. 8. 2005 a zrušení (fiktivního) rozhodnutí ředitele Krajského úřadu Jihomoravského kraje o odvolání žalobce ze dne 14. 9. 2005. Žalobce dále namítal nicotnost rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje č. j. JMK 32115/2005 OÚPSŘ, ze dne 22. 8. 2005 a nicotnost rozhodnutí hejtmana Jihomoravského kraje č. j. JMK 37140/2005 ze dne 5. 10. 2005, které podle jeho názoru sice v neprocesní formě, ale přesto, vyjadřují jednoznačné rozhodnutí povinného subjektu požadované informace neposkytnout a odvolání nevyhovět. Postup výše uvedených subjektů při aplikaci zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále též „zákon o informacích“) byl

podle žalobce zcela nesprávný, neboť vykazoval množství vad procesního charakteru a nezákonnost. Tím bylo porušeno právo žalobce na svobodný přístup k informacím podle čl. 17 Listiny základních práv a svobod a podle § 4 a 14 odst. 3 písm. c) zákona o informacích. Žalobce se domáhal zrušení napadených rozhodnutí vydaných v obou stupních, neboť tato rozhodnutí podle jeho názoru trpí nepřezkoumatelností spočívající v absolutním nedostatku důvodů. Uvedl, že dne 8. 8. 2005 byla do elektronické podatelny žalovaného doručena jeho žádost o poskytnutí informací podle zákona o informacích. Žalovaný žalobci poslal sdělení č. j. 32115/2005 OÚPSŘ ze dne 22. 8. 2005, které mu bylo doručeno dne 24. 8. 2005, z něhož vyplývalo, že jde o reakci na žádost žalobce, avšak požadované informace nebyly poskytnuty. Podle názoru žalobce tak vzhledem k tomu, že žalovaný požadovanou informaci neposkytl ani nevydal rozhodnutí, kterým by odepřel poskytnout informace, nastala ke dni 23. 8. 2005 právní fikce rozhodnutí o odepření informace podle § 15 odst. 4 zákona o informacích. Proti tomuto fiktivnímu rozhodnutí podal žalobce odvolání, které bylo žalovanému doručeno dne 30. 8. 2005. Jelikož ředitel krajského úřadu o odvolání žalobce v zákonné lhůtě nerozhodl, nastala dne 14. 9. 2005 fikce rozhodnutí, že odvolání bylo zamítnuto a napadené rozhodnutí o odepření informací ze dne 23. 8. 2005 bylo potvrzeno. Poté zaslal hejtman Jihomoravského kraje žalobci sdělení ze dne 5. 10. 2005, č. j. JMK 37140/2005, jehož obsahem bylo vyslovení názoru, že se v dané věci jedná o samostatnou působnost kraje a že na základě této skutečnosti je hejtman odvolacím orgánem podle § 16 odst. 2 zákona o informacích. V tomto sdělení hejtman vyslovil názor, že v žádosti o informace se nejednalo o situaci podle § 14 odst. 3 písm. b) zákona o informacích nebo situaci podle § 15 odst. 4 téhož zákona, neboť požadované informace se týkaly jiné činnosti, na kterou se informační povinnost nevztahuje, tedy stačilo na žádost odpovědět pouhým sdělením, aniž bylo třeba vydávat rozhodnutí. Toto sdělení hejtmána v žalobci vzbuzuje dojem, že rozhoduje o odvolání žalobce a že tímto „rozhodnutím“ považuje Jihomoravský kraj věc za vyřízenou.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě zpochybnil s poukazem na obsah stanov žalobce oprávnění předsedy sdružení k podání žaloby. Dále poukázal na své písemné sdělení ze dne 22. 8. 2005, č. j. 32115/2005 OÚPSŘ (které podle jeho názoru není rozhodnutím ale pouze neformálním přípisem), ve kterém žalobce vyrozuměl o tom, že požadované informace nejsou informacemi ve smyslu zákona o informacích, neboť nejde o výsledek činnosti povinného subjektu, ale jedná se pouze o doklady vztahující se k zadávacímu postupu zadavatele. Vzhledem k tomu, že žádostí žalobce požadované informace nejsou informacemi ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., nemohlo dojít ke vzniku fikce dle § 15 téhož zákona. Podle žalovaného již žalobce požadovanými informacemi disponuje, neboť mu byly prostřednictvím předcházejících písemných sdělení poskytnuty. Žalovaný se dále zabýval otázkou výkladu určení odvolacího orgánu podle § 16 odst. 2 zákona o informacích a dospěl k závěru, že není v této věci pasivně legitimován. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Krajský soud v Brně usnesením ze dne 26. 7. 2006, č. j. 31 Ca 169/2005 – 29, vyloučil žalobu proti rozhodnutí hejtmána Jihomoravského kraje ze dne 5. 10. 2005, č. j. JMK 37140/2005 k samostatnému projednání.

Krajský soud rozsudkem ze dne 27. 3. 2007, č. j. 31 Ca 169/2005 - 32, výrokem II., zrušil rozhodnutí (fiktivní) Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 23. 8. 2005, kterým bylo podle § 15 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím vydáno rozhodnutí o odepření informace a výrokem I. zrušil rozhodnutí (fiktivní) ředitele Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 14. 9. 2005, kterým bylo podle § 16 odst. 3 věty druhé zákona č. 106/1999 Sb., zamítnuto odvolání a potvrzeno výše uvedené rozhodnutí

žalovaného ze dne 23. 8. 2005, a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V odůvodnění rozsudku poukázal na ust. § 2 odst. 1, § 15 odst. 1 a 4, § 16 odst. 3 zákona o informacích, a konstatoval, že je zřejmé, že cestou právní fikce bylo dne 14. 9. 2005 vydáno odvolacím správním orgánem (žalovaným) rozhodnutí, kterým bylo prvoinstanční fiktivní rozhodnutí ze dne 23. 8. 2005 potvrzeno a odvolání proti němu směřující zamítnuto. Žalobcem požadované informace jsou podle názoru krajského soudu informacemi, které spadají do režimu zákona č. 106/1999 Sb., neboť jejich poskytnutí není v zákoně výslovně vyloučeno. Krajský soud má za to, že jelikož fiktivní rozhodnutí nemůže být z logiky věci jakkoli odůvodněno, nemohl ani posoudit důvody, které žalovaného vedly k tomuto postupu a poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2003, č. j. 6 A 78/2002 – 39, z něhož vyplývá, že fiktivní rozhodnutí o odepření poskytnutí informace, jakož i fiktivní rozhodnutí o zamítnutí odvolání a potvrzení rozhodnutí o odepření poskytnutí informace jsou ze své povahy nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů. Soud proto uzavřel, že vzhledem k tomu, že rozhodnutí odvolacího orgánu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.), nezbylo, než toto rozhodnutí za podmínek § 78 s. ř. s. zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení; jelikož důvody zrušení rozhodnutí dopadají na rozhodnutí prvostupňové, zrušil i toto rozhodnutí. Výrokem III. napadeného rozsudku uložil krajský soud žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady řízení ve výši 5650 Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku na účet advokáta JUDr. Františka Korbela, se sídlem v Táboře, Převrátilská 330.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a), c) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“) a obdobně jako ve vyjádření k žalobě poukázal na skutečnost, že žalobce je občanským sdružením a podle stanov sdružení řídí jeho činnost výkonný výbor. V době mezi konáním shromáždění členů, zajišťuje rovněž veškeré běžné záležitosti sdružení a podává návrhy nebo jiná podání určená státním a jiným orgánům nebo jiným organizacím. Výkonný výbor jedná jako orgán sdružení ve všech záležitostech sdružení s orgány státu a s jinými orgány či organizacemi. Výkonný výbor je statutárním orgánem sdružení, za který jednají předseda sdružení spolu s jedním členem výkonného výboru nebo dva členové výkonného výboru. Předseda sdružení vystupuje navenek jako zmocněnec sdružení v operativním styku s jinými subjekty. V době mezi zasedáními výkonného výboru vykonává předseda všechny jeho pravomoci. Z uvedených ustanovení stanov podle stěžovatele vyplývá, že žalobu je oprávněn podat výkonný výbor. Stěžovatel však již nepovažuje za zřejmé, zda je takto oprávněn i předseda sdružení, neboť tento vystupuje navenek jako zmocněnec sdružení pouze v operativním styku se třetími osobami. Pokud by i přes výše uvedené byl předseda sdružení shledán oprávněným k podání žaloby, musel by prokázat, že byl předsedou sdružení řádně zvolen a že žalobu podal v době mezi zasedáními výkonného výboru. Taková tvrzení či důkazy však žalobce neuvádí a žalovanému nezbývá nežli se domnívat, že žaloba byla podána osobou, která k tomu není aktivně legitimována. S těmito skutečnostmi se však krajský soud nevypořádal.

Stěžovatel dále v kasační stížnosti namítá, že ve svém sdělení ze dne 22. 8. 2005, č. j. JMK 32115/2005, žalobci sdělil, že jím požadované informace týkající se veřejné zakázky „Územní prognóza Jihomoravského kraje“ podle § 49a zákona č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů a zakázky „Návrh územního plánu velkého územního celku Břeclavska“ podle § 6 zákona č. 40/2004 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů, nejsou informacemi ve smyslu zákona o informacích, neboť nejde o výsledek činnosti povinného subjektu, ale jedná se pouze o doklady vztahující se k zadávacímu postupu zadavatele. Informační povinnost dle zákona

o informacích se vztahuje na akty, které jsou výsledkem činnosti příslušných povinných subjektů. V případě zakázky nebo veřejné zakázky jsou tímto výstupem základní a standardní informace o tom, kterému uchazeči či zájemci byla zakázka nebo veřejná zakázka přidělena, za jakých podmínek a informace o nabídkové ceně. Uvedené sdělení stěžovatele ze dne 22. 8. 2005, byť negativní, není správním rozhodnutím, jedná se pouze o neformální přípis. Vzhledem k tomu, že žalobcem požadované informace nejsou informacemi ve smyslu zákona o informacích, nemohlo dojít ke vzniku fikce podle § 15 odst. 4 téhož zákona. Neexistuje tak žádné rozhodnutí stěžovatele, které by bylo možno napadnout žalobou. Požadované informace ostatně již byly žalobci poskytnuty a to prostřednictvím písemných sdělení č. j. JMK 30636/2004 OÚPSŘ, ze dne 9. 9. 2004, č. j. JMK 17049/2005 OÚPSŘ, ze dne 18. 5. 2005, č. j. 24178/2005 OPO Bó, ze dne 20. 6. 2005, č. j. 28883/2005 OPO Bó, ze dne 22. 7. 2005 a č. j. 28883/2005 OPO Bó, ze dne 5. 8. 2005. Stěžovatel dále namítá nedostatek své pasivní legitimace, neboť dochází k závěru, že ve věci nerozhodoval ani rozhodovat neměl, což dovozuje z toho, že se jednalo o předmět informace v oblasti samostatné působnosti kraje a na posuzovaný případ tak nelze vztáhnout větu druhou § 16 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb., neboť v ní tento zákon „kraje“ nezmiňuje a použití analogie v oblasti správního práva je obecně nepřípustné. O odvolání proto rozhoduje ten, kdo stojí v čele povinného subjektu, který rozhodnutí vydal nebo měl vydat a je oprávněn za něj jednat. S ohledem na skutečnost, že povinným subjektem není kraj, ale pouze jeho orgány, pak v čele krajského úřadu stojí jeho ředitel. Ustanovení § 16 odst. 2 zákona o informacích zakládá podle stěžovatele problém podjatosti (ředitel stojí v čele krajského úřadu a je zároveň odvolacím orgánem), jakož i faktické nedodržení zásady dvojinstančnosti řízení. Proto s ohledem na obecné právní zásady řízení, smysl a účel právní úpravy a s ohledem na skutečnost, že se jedná o informace týkající se oblasti samostatné působnosti nezbyvá než konstatovat, že jediným možným odvolacím orgánem proti rozhodnutí krajského úřadu o neposkytnutí informací týkajících se samostatné působnosti mohl být jen jiný orgán kraje, tedy hejtman jako osoba, která jedná za kraj jako subjekt práva navenek. V dané věci neexistuje žádné správní rozhodnutí a postup žalobce podle § 16 zákona č. 106/1999 Sb., nemohl být právně relevantní. Vzhledem k uvedenému tak hejtman Jihomoravského kraje (JMK) svým písemným sdělením ze dne 5. 10. 2005, č. j. JMK 37140/2005, opětovně informoval žalobce o skutečnostech uvedených již v písemném sdělení prvostupňového orgánu ze dne 22. 8. 2005, č. j. JMK 32115/2005 OÚPSŘ. Stěžovatel také namítal, že krajský soud ke skutečnostem tvrzeným stěžovatelem nepřihlédl a nevypořádal se s nimi. Stěžovatel má za to, že pokud krajský soud nesprávně dovedl existenci rozhodnutí v odvolacím řízení ve smyslu zákona o informacích, měl ve svém rozhodnutí jako žalovaného určit zákonný odvolací orgán podle § 33 odst. 1 a § 69 s. ř. s., kterým byl hejtman Jihomoravského kraje; v této souvislosti poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Afs 16/2003. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 27. 3. 2007, č. j. 31 Ca 169/2005 – 32, a aby přiznal kasační stížnosti odkladný účinek, neboť uvedeným rozsudkem krajského soudu bylo zrušeno fiktivní rozhodnutí stěžovatele a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Stěžovatel tak musí o domnělém odvolání žalobce ze dne 27. 8. 2005 rozhodnout, což nemůže, neboť nemá k dispozici podklady pro svoje rozhodnutí (nemá k dispozici správní spis). Podle § 16 odst. 3 zákona o informacích, by se tak mělo za to, že ve věci opět vydal fiktivní rozhodnutí. Tato skutečnost by pro stěžovatele znamenala nenahraditelnou újmu. Přiznání odkladného účinku se podle stěžovatele nedotkne nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob a není v rozporu s veřejným zájmem.

Žalobce ve svém vyjádření ke kasační stížnosti - v reakci na zpochybnění jeho aktivní legitimace stěžovatelem (který tvrdil, že statutární orgán žalobce - předseda sdružení není oprávněn podat žalobu) poukázal na ust. § 21 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, podle kterého za právnickou osobu jedná statutární orgán nebo jeho předseda či člen, který prokáže, že je oprávněn za ni jednat. Ze stanov žalobce jednoznačně vyplývá, že předseda sdružení zastupuje žalobce navenek, pokud nemá přímo pravomoci statutárního orgánu. Na základě stanov je proto nepochybné, že předseda sdružení může jednat za žalobce. Podle judikatury Ústavního soudu nepřisluší soudu posuzovat, zda k podání správní žaloby a ke sjednání povinného právního zastoupení došlo v souladu s interními předpisy žalobce. Tím méně pak přísluší takové právo žalovanému. Žalobce se dále neztotožnil s tvrzením stěžovatele, že žalobcem požadované informace nejsou informacemi ve smyslu zákona o informacích. Poukázal na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 3. 12. 2005, sp. zn. 44 Ca 179/2003, a na současné platné znění § 3 odst. 3 zákona o informacích a dospěl k závěru, že názor žalovaného je nepodložený a nepřipustně zužující. Se stěžovatelem se žalobce shoduje potud, že při určování odvolacího orgánu nelze vycházet z typu působnosti, nýbrž ze závislosti na tom, co je předmětem požadované informace. Žalobce vychází ze skutečnosti, že jeho žádost o informace se vztahovala k samostatné působnosti Jihomoravského kraje, byla adresována do podatelny krajského úřadu a v prvním stupni ji vyřizoval krajský úřad. Na základě výše uvedeného se žalobce domnívá, že odvolacím orgánem, který měl o odvolání rozhodnout je v souladu s § 16 odst. 2 věta třetí zákona o informacích a § 68 odst. 1 zákona č. 129/2000 Sb., o krajích (krajské zřízení) ředitel Krajského úřadu Jihomoravského kraje. Žalobce si je vědom skutečnosti, že v úvahu mohou přicházet i jiné výklady a sice např., že odvolacím orgánem je zde hejtman Jihomoravského kraje či rada Jihomoravského kraje. K tomuto závěru může vést výklad ustanovení § 61 odst. 1 a odst. 3 písm. f) zákona o krajích, což naznačuje i stěžovatel. Žalobce však považuje první uvedený výklad za formálněprávně nejpresnější, druhý a třetí za sice též pochopitelný, ovšem právně volnější. Podle žalobce je nutno ve prospěch prvního výkladu především nutno konstatovat, že hejtman kraje není nadřízeným orgánem vůči krajskému úřadu, a že nemožnost použití § 16 odst. 2 věty první i věty druhé zákona o informacích vede nutně k použití věty třetí; pokud tedy povinným subjektem v prvním stupni byl v souladu s § 2 odst. 1 zákona o informacích krajský úřad a podle § 68 odst. 1 zákona o krajích stojí v čele krajského úřadu ředitel, je nepochybné ředitel krajského úřadu oprávněn za kraj i jednat. Nelze přehlédnout, že povinným subjektem prvního stupně nebyl „kraj“, ale v souladu s § 2 odst. 1 zákona o informacích „krajský úřad“. Podle žalobce je pro posouzení věci dále důležité to, že určení odvolacího správního orgánu musí vyplývat ze zákona. Soud v řízení o žalobách ve správním soudnictví jedná se zákonným odvolacím orgánem ve smyslu § 33 odst. 1 a § 69 s. ř. s. a není přitom vázán označením žalovaného ze strany žalobce. V této souvislosti žalobce poukázal na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, sp. zn. 5 Afs 16/2003. Závěrem identifikoval žalobou napadené rozhodnutí tak, že jde o rozhodnutí odvolacího orgánu, vyplývajícího ze zákona. Pokud by soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí vydal hejtman či rada JMK, nechť je zruší.

Z textu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatel podal z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), c) a d) s. ř. s.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat pouze z důvodů tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. lze kasační stížnost podat pouze z důvodu tvrzené zmatečnosti řízení před soudem spočívající v tom, že chyběly podmínky řízení, ve věci rozhodoval vyloučený soudce nebo byl soud nesprávně obsazen, popřípadě bylo rozhodnuto v neprospěch účastníka v důsledku trestného činu soudce.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Podle ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud vázán důvody kasační stížnosti; to neplatí, bylo-li řízení před soudem zmatečné (§ 103 odst. 1 písm. c/), nebo bylo-li zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, a nebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné (§ 103 odst. 1 písm. d/ s. ř. s.), jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné. Ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. (na něž ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s. odkazuje), spočívá zmatečnost řízení před soudem v tom, že chyběly podmínky řízení, ve věci rozhodoval vyloučený soudce, nebo byl soud nesprávně obsazen, popř. bylo rozhodnuto v neprospěch účastníka v důsledku trestného činu soudce. Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (na něž ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s. rovněž odkazuje) spočívá nepřezkoumatelnost rozhodnutí soudu v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Nejvyšší správní soud tudíž nejprve zvažoval, zda je v dané věci vázán důvody kasační stížnosti, či zda se od této zásady může odchýlit pro některou z vad řízení před soudem, na niž pamatuje citované zákonné ustanovení. Dospěl k závěru, že i kdyby se stěžovatel nedovolával v kasační stížnosti důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., musel by napadený rozsudek i bez toho zrušit, neboť pro jeho vydání chyběly podmínky řízení, takže jde o rozhodnutí zmatečné, jak bude vysvětleno níže. Z uvedeného důvodu bylo pak již bezpředmětné zabývat se i dalšími důvody kasační stížnosti stěžovatelem uplatněnými ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a písm. d) s. ř. s.

Ještě předtím, než Nejvyšší správní soud vysvětlí důvody, které jej vedly k závěru o nutnosti zrušení napadeného rozsudku a k odmítnutí žaloby, pokládá za potřebné k námitce stěžovatele týkající se oprávnění předsedy sdružení (žalobce) k podání žaloby uvést, že za právnickou osobu jedná podle § 33 odst. 4 s. ř. s. ten, kdo je k tomu oprávněn podle zvláštního zákona. Za právnickou osobu nemůže jednat ten, jehož zájmy jsou v rozporu se zájmy právnické osoby. Kdo jedná za právnickou osobu, musí své oprávnění na výzvu soudu prokázat. V téže věci může za právnickou osobu současně jednat pouze jediná osoba.

Základní dokument, který v případě žalobce slouží k prokázání oprávnění předsedy sdružení jednat za žalobce, jsou stanovy sdružení, které upravují jednání žalobce. Nejvyšší správní soud k tomu zdůrazňuje, že prokázání oprávnění jednat za právnickou osobu ve smyslu výše citovaného zákonného ustanovení je jednou z podmínek řízení a proto nemůže být závislé na vůli jiného účastníka řízení, zejména na vůli protistrany. V opačném případě by stěžovatel mohl zabránit žalobci v přístupu k soudu, což představuje v právním státě nepřípustný zásah do práva na soudní ochranu.

Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že text stanov žalobce, jenž je Nejvyššímu správnímu soudu znám z úřední činnosti (je obsahem spisu sp. 4 As 53/2007), nevzbuzuje pochybnosti o tom, že předseda sdružení je oprávněn zahájit soudní řízení podaným návrhem a v průběhu řízení za žalobce jednat, neboť ze stanov vyplývá mimo jiné, že „*předseda sdružení vystupuje navenek jako zmocněnec sdružení v operativním styku se státními a jinými orgány, organizacemi a fyzickými a právníckými osobami*“. Jde o zřejmé o oprávnění předsedy sdružení žalobce zastupovat a podávat za něj i návrh na zahájení přezkumného soudního řízení. Nejvyšší správní soud proto tuto námitku stěžovatele neshledal důvodnou.

Důvodnou však shledal Nejvyšší správní soud námitku stěžovatele, ve které poukazuje na nedostatek své pasivní legitimace k rozhodnutí o odvolání žalobce proti rozhodnutí (ať již reálnému či fiktivnímu) správního orgánu I. stupně, tedy Krajského úřadu Jihomoravského kraje.

Ze správního spisu zjistil Nejvyšší správní soud tato relevantní skutková zjištění:

Žalobce žádostí ze dne 5. 8. 2005, doručené KÚJMK dne 8. 8. 2005, požádal o informace – dokumenty související s výběrovým řízením na územní prognózu JMK a návrh územního plánu Břeclavska, týkající se poskytnutí a) průvodních dopisů, kterými byly osloveny všechny subjekty vyzvané k podání nabídek na územní prognózu JMK, b) dodejek, prokazujících, kdy všechny subjekty vyzvané k podání nabídek na územní prognózu JMK informaci o tom, že jsou vyzývány, obdržely, c) průvodních dopisů a kopií obálek, kterými všechny subjekty vyzvané k podání nabídek na územní prognózu JMK zaslali svoje nabídky, d) průvodních dopisů, kterými byly osloveny všechny subjekty vyzvané k podání nabídek na návrh územního plánu Břeclavska, e) dodejek, prokazujících, kdy všechny subjekty vyzvané k podání nabídek na návrh územního plánu Břeclavska, informaci o tom, že jsou vyzývány obdržely, f) průvodních dopisů a kopií obálek, kterými všechny subjekty vyzvané k podání nabídek na návrh územního plánu Břeclavska zaslaly svoje nabídky, vedeným pod č. j. JMK 32115/2005 OÚPSŘ, ve smyslu příslušných ustanovení zákona č. 106/1999 Sb.

Na žádost žalobce reagoval KÚJMK, odboru územního plánování a stavebního řádu, přípisem ze dne 22. 8. 2005, v němž s poukazem na ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. sdělil žalobci, že orgány státní správy a územní samosprávy mají povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti; zákon se tedy vztahuje na akty, které jsou výsledkem činnosti příslušných orgánů. V případě veřejných zakázek a zakázek do 2 mil. Kč, kdy se nejedná o veřejnou zakázku podle zákona č. 40/2004 Sb., o veřejných zakázkách ve znění pozdějších předpisů, jsou tímto výstupem informace o tom, jakému uchazeči byla veřejná zakázka v zadávacím řízení přidělena, za jakých podmínek a informace o nabídkové ceně. Žalobcem požadované informace týkající se veřejné zakázky zadávané podle § 49a zákona č. 199/1994 Sb. o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů (Územní prognóza JMK) a zakázky zadávané podle § 6 zákona č. 40/2004 Sb., o veřejných zakázkách ve znění pozdějších předpisů (Návrh územního plánu velkého územního celku Břeclavska), nejsou podle správního orgánu I. stupně informacemi ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť nejde o výsledek činnosti povinného subjektu, jedná se pouze o doklady vztahující se k zadávacímu postupu. Odbor územního plánování a stavebního řádu ještě dodal, že informace o požadovaných zakázkách byly již žalobci poskytnuty v maximálním možném rozsahu, a to dopisy č. j. JMK 30636/2005 OÚPSŘ ze dne 9. 5. 2005, č. j. JMK 17049/2005 OÚPSŘ ze dne 18. 5. 2005, č. j. 24178/2005 OPO – Bó ze dne

20. 6. 2005, č. j. 28883/2005 OPO – B6 ze dne 22. 7. 2005 a č. j. 28883/2005 OPO – B6 ze dne 5. 8. 2005.

Žalobce podal dne 30. 8. 2005 proti tomuto přípisu odvolání, v němž konstatoval, že výše uvedené sdělení ze dne 22. 8. 2005 považuje za nicotné a že tudíž v předmětné věci došlo k vydání tzv. fiktivního rozhodnutí ve smyslu § 15 odst. 4 zákona o informacích. Proti tomuto tzv. fiktivnímu rozhodnutí podal žalobce (prostřednictvím stěžovatele) odvolání k Ministerstvu pro místní rozvoj, jež však stěžovatel Ministerstvu pro místní rozvoj nepostoupil, což odůvodnil v přípise dožádaném Nejvyšším správním soudem ze dne 4. 9. 2007, č. j. JMK 112991/2007 tím, že požadované informace se vztahovaly k výběrovým řízením na veřejnou zakázku zadávanou podle § 49a zákona č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek (územní prognóza JMK) a zakázku do 2 mil. Kč, zadávanou podle zákona č. 40/2004 Sb., o veřejných zakázkách (návrh ÚP VÚC Břeclavska), jejichž zahájení a následné schválení smlouvy o dílo bylo předmětem rozhodnutí Rady Jihomoravského kraje v samostatné působnosti. Jelikož pro samostatnou působnost neměl povinný subjekt (KÚJMK) nejbližší vyšší nadřízený subjekt, pak podle názoru stěžovatele byl odvolacím orgánem pro oblast samostatné působnosti při poskytování informací Krajským úřadem Jihomoravského kraje, ve smyslu tehdy platného ustanovení § 16 odst. 2 zákona o věta třetí zákona o informacích, hejtman Jihomoravského kraje. Předmětné odvolání žalobce tak bylo předáno k vyřízení hejtmanovi Jihomoravského kraje a nebylo předáno Ministerstvu pro místní rozvoj, neboť podle stěžovatele ministerstvo bylo dle tehdy platného § 16 zákona o informacích odvolacím orgánem pouze ve vztahu k podanému odvolání proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ve věcech přenesené působnosti. Rovněž v evidenčním listu ke stížnosti č. 492/05 Krajského úřadu Jihomoravského kraje (stěžovatele) je jako výsledek šetření uvedeno, že bylo zjištěno, že žalobce požadoval ve své žádosti informace týkající se nikoliv přenesené, ale samostatné působnosti kraje. Z toho důvodu bylo odvolání stěžovatelem předáno k vyřízení hejtmanovi JMK, jako odvolacímu orgánu pro samostatnou působnost. Rovněž Ministerstvo pro místní rozvoj v přípisu ze dne 5. 9. 2007, č. j. 31083/2007-31, sdělilo Nejvyššímu správnímu soudu, že uvedené odvolání žalobce mu nikdy nebylo předloženo.

Dne 5. 10. 2005 vydal hejtman Jihomoravského kraje rozhodnutí č. j. JMK 37140/2005, jímž předsedovi žalobce sděluje, že jako orgán příslušný podle ustanovení § 16 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím ve znění pozdějších předpisů, posoudil jeho podání učiněné za žalobce a žalobcem označené jako „Odvolání proti neúplně vyřízené žádosti o informace dle zákona č. 106/1999 Sb.“, a dospěl k závěru, že sdělení správního orgánu I. stupně ze dne 22. 8. 2005 není vypracováno v rozporu s informačním zákonem. V tomto případě se nejedná o situace upravenou v § 14 odst. 3 písm. b) zákona o informacích, tj. o odložení žádosti, která nespadá do působnosti subjektu, o něhož jsou informace požadovány, ale do působnosti subjektu jiného. Rovněž se nejedná o situaci ve smyslu § 15 odst. 4 téhož zákona, totiž o vydání fiktivního rozhodnutí, jímž by povinný subjekt poskytnutí informací odepřel. Žalobcem požadované informace se týkaly jiné činnosti, na kterou se informační povinnost nevztahuje. Proto hejtman na žádost žalobce ze dne 8. 8. 2005 odpovídá tímto prostým sdělením.

Ze soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 26. 7. 2006, č. j. 31 Ca 169/2005 – 29, byla žaloba podaná v projednávané věci proti rozhodnutí hejtmana Jihomoravského kraje ze dne 5. 10. 2005, č. j. JMK 37140/2005, vyloučena k samostatnému projednání. Zjistil dále, že řízení o této vyloučené žalobě bylo vedeno u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 31 Ca 155/2006, přičemž usnesením uvedeného

soudu ze dne 27. 3. 2007, č. j. 31 Ca 155/2006 – 13, byla žaloba odmítnuta s odůvodněním, že přípis KÚ JMK ze dne 22. 8. 2005, napadený žalobou jako rozhodnutí, zákonným požadavkům na náležitosti správního rozhodnutí neodpovídá. Je pak nutno vycházet z toho, že ve věci došlo k vydání fiktivního rozhodnutí ve smyslu zákona o informacích, avšak odvolacím orgánem v případě odvolání napadeného fiktivního rozhodnutí by byl ředitel krajského úřadu, nikoliv hejtman kraje. Přípis žalovaného však nesplňuje zákonné požadavky na obsahové záležitosti správního rozhodnutí a tedy nemůže vyvolávat žádné právní účinky vůči jakémukoli adresátovi. Samotný přípis není rozhodnutím správního orgánu, je pouze úkonem, kterým se nezakládá, nemění, neodnímá, ani závazně neurčuje žádné právo nebo povinnost, nejedná se proto o rozhodnutí, které by bylo po materiální stránce rozhodnutím, a které by bylo schopné přezkumu ve správním soudnictví ve smyslu § 65 odst. 1 a násl. s. ř. s. Takový akt je vyloučen z přezkoumání soudem a žalobu proti němu podanou správní soud odmítne jako nepřipustnou (§ 46 odst. 1 písm. d/, § 68 písm. e/ a § 70 písm. a/ s. ř. s.). Citované usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 27. 3. 2007 nabylo právní moci dne 3. 4. 2007, přičemž z obsahu spisu vyplývá, že kasační stížnost proti tomuto rozhodnutí podána nebyla.

O žalobě proti rozhodnutí ředitele Krajského úřadu Jihomoravského kraje (fiktivnímu) ze dne 14. 9. 2005 a potvrzeno rozhodnutí KÚJMK ze dne 23. 8. 2005 (fiktivnímu) o odepření informací (fikce dle § 16 odst. 3 věta druhá zákona o informacích) rozhodl Krajský soud v Brně napadeným rozsudkem, jenž byl napaden kasační stížností žalovaného a který je předmětem řízení před Nejvyšším správním soudem v projednávané věci.

K tomu, aby Nejvyšší správní soud mohl za této procesní situace posoudit důvodnost kasační stížnosti bylo třeba nejprve si ujasnit, jakého charakteru je sdělení správního orgánu I. stupně ze dne 22. 8. 2005, o němž i samotný žalovaný uvádí, že nejde o rozhodnutí ve vlastním slova smyslu, ale o pouhý neformální přípis a dále si ujasnit, což je pro posouzení dané věci klíčové, který orgán (zda ředitel KÚJMK či hejtman JMK) byl příslušný rozhodnout o výše již uvedeném odvolání žalobce. Pokud jde o první z uvedených otázek Nejvyšší správní soud (na rozdíl od Krajského soudu v Brně) je přesvědčen, že sdělení žalovaného ze dne 22. 8. 2005 je rozhodnutím správního orgánu ve vlastním slova smyslu, a to rozhodnutím reálným a nebylo tudíž v dané věci nutno konstruovat tzv. fikci rozhodnutí dle § 16 odst. 3 věta druhá zákona o informacích.

Zákon o svobodném přístupu k informacím ve svém ustanovení § 15 ve znění účinném do 22. 3. 2006, kdy bylo toto ustanovení změněno zákonem č. 61/2006 Sb., upravoval možnost řešení rozhodování o žádosti o poskytnutí informace za předpokladu, že žádost nebyla odložena v souladu s ustanovením § 14 odst. 2 nebo podle § 14 odst. 3 písm. b) tohoto zákona následovně – povinný subjekt byl v souladu s touto právní úpravou oprávněn:

- a) vyhovět žádosti v plném rozsahu, v takovém případě nevydal žádné rozhodnutí a poskytl požadované informace,
- b) vyhovět žádosti částečně, v tom případě byl zároveň povinen vydat rozhodnutí o tom, že žádosti částečně nevyhověl,
- c) nevyhovět žádosti vůbec, v takovém případě byl zároveň povinen vydat o tom rozhodnutí.

Pro případ, že by povinný subjekt žádost ve stanovené lhůtě nevyřídil ani jedním z uvedených způsobů a informace neposkytl konstruoval zákon o svobodném přístupu k informacím fikci vydání negativního rozhodnutí povinného subjektu o odepření poskytnutí informace ve smyslu § 15 odst. 4 tohoto zákona ve znění účinném do 22. 3. 2006.

V posuzované věci Nejvyšší správní soud dospěl k přesvědčení, byť jsou účastníci i krajský soud opačného názoru, že sdělení KÚJMK ze dne 22. 8. 2005 je rozhodnutím, jímž žádosti stěžovatele o poskytnutí požadovaných informací nebylo vyhověno (zcela). Toto rozhodnutí, ač tak není označeno, obsahuje náležitosti správního rozhodnutí ve smyslu zákona č. 71/1967 Sb., správního řádu, účinného do 31. 12. 2005. Toto sdělení bylo nutno posoudit podle jeho obsahu a nikoliv označení a Nejvyšší správní soud z něho zjistil, že obsahuje formální náležitosti rozhodnutí (je v něm uvedeno kdy a kdo je vydal – 22. 8. 2008, Krajský úřad Jihomoravského kraje, odbor územního plánování a stavebního řádu, je v něm rovněž uvedeno, jakého podání účastníka se řízení týkalo – elektronické žádosti občanského sdružení „Občané za ochranu kvality bydlení v Brně – Kníničkách, Rozdrojovicích a Jinačovicích“, kdy byla tato žádost rozhodujícím orgánem doručena – 8. 8. 2005, a co bylo předmětem této žádosti). Ve sdělení je rovněž uvedeno, podle jakého právního předpisu rozhodující orgán žádost posoudil v reflexi na konkrétní případ, a je v něm konečně též uvedeno, z jakého důvodu nebylo žádosti vyhověno – správní orgán uvádí, že požadované informace nejsou informacemi ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť nejde o výsledek činnosti povinného subjektu a dále uvádí, že požadované informace ostatně již žalobci poskytnuty byly. Uvedené sdělení – rozhodnutí odboru územního plánování a stavebního řádu KÚJMK nepochybně jednoznačně vyjadřuje vůli tohoto orgánu nevyhovět stěžovatelově žádosti vůbec a z toho důvodu bylo také toto sdělení (rozhodnutí) vydáno. Jde nepochybně o jeden ze způsobů vyřízení žádosti, kterou zákon o svobodném přístupu k informacím umožňuje, tedy nevyhovění žádosti, aniž by bylo potřebné konstruovat fikci vydání negativního rozhodnutí povinného subjektu ve smyslu § 15 odst. 4 tohoto zákona.

Pokud pak žalobce podal v reakci na toto rozhodnutí KÚJMK odvolání ze dne 27. 8. 2005, které bylo odesláno doporučeně dne 29. 8. 2005 a doručeno povinnému subjektu dne 30. 8. 2005, pak jde o odvolání proti skutečnému reálnému rozhodnutí uvedeného správního orgánu a nikoliv o odvolání proti tzv. fiktivnímu rozhodnutí, u něhož žalobce konstruuje, že bylo vydáno dne 23. 8. 2005.

Pro posouzení věci pak bylo podstatné a rozhodující, kdo měl o takovém odvolání žalobce rozhodnout.

Podle § 16 odst. 2 zákona o informacích o odvolání proti rozhodnutí povinného subjektu rozhoduje povinný subjekt nejbližší vyššího stupně nadřazený povinnému subjektu, který rozhodnutí vydal nebo měl vydat. Jde-li o rozhodnutí obecního úřadu, které se týká informací ve věcech samostatné působnosti obce, rozhoduje o odvolání obecní rada, pokud obecní zastupitelstvo nestanoví, že rozhoduje jiný orgán obce. V ostatních případech rozhoduje o odvolání ten, kdo stojí v čele povinného subjektu, který rozhodnutí vydal nebo měl vydat, a je oprávněn za něj jednat.

Zákon č. 129/2000 Sb., o krajích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o krajích“), vymezuje působnost jednotlivých orgánů kraje následovně:

podle § 66 zákona o krajích – krajský úřad plní úkoly v samostatné působnosti uložené mu zastupitelstvem a radou a napomáhá činnosti výboru a komisí. Rada může ukládat úkoly krajskému úřadu jen v rozsahu své působnosti svěřené jí zákonem. Podle § 61 odst. 3 písm. f) zákona o krajích hejtman odpovídá za informování občanů o činnosti kraje (v poznámce pod čarou je přitom uveden odkaz na zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů).

Z již uvedeného vyplývá, že podle platné právní úpravy přichází u krajů v úvahu působnost dvojího druhu, a to jednat tzv. působnost samostatná a dále tzv. působnost přenesená. U samostatné působnosti se jedná o klasickou krajskou samosprávu či samosprávnou působnost kraje, v jejímž rámci kraj spravuje svoje záležitosti samostatně. Takto chápaná krajská samospráva není správou státní, nýbrž správou plně příslušející krajům, jakožto veřejnoprávním korporacím územní samosprávy, a to proto, že se bezprostředně týká míst. U přenesené působnosti naproti tomu jde o výkon státní správy, ovšem o takový výkon, který stát nerealizuje přímo svými orgány, nýbrž nepřímo, a to prostřednictvím krajů a jejich orgánů. Přenesená působnost zahrnuje státní správu, u které stát sice vychází z toho, že patří jemu, ale jejíž bezprostřední výkon považuje za vhodné svěřit krajům jako představitelům místní samosprávy.

Podle § 4 zákona o krajích, pokud zvláštní zákon upravuje působnost krajů a nestanoví, že jde o přenesenou působnost, platí, že jde vždy o činnosti patřící do samostatné působnosti krajů. Nutno ještě připomenout, že podle § 14 odst. 1 zákona o krajích do samostatné působnosti kraje patří záležitosti, které jsou v zájmu kraje a občanů kraje, pokud nejde o přenesenou působnost kraje.

V projednávané věci je Nejvyšší správní soud přesvědčen, že požadované informace se vztahovaly k samostatné působnosti kraje, neboť se týkaly samosprávné jeho působnosti, v jejímž rámci spravuje svoje záležitosti samostatně. V žádném případě se nejedná o působnost tzv. přenesenou. Do jaké působnosti krajů poskytování informací vztahujících se k jejich samostatné působnosti na straně jedné, a k jejich přenesené působnosti na straně druhé, stejně jako rozhodování o zamítnutí žádosti o poskytnutí informací spadá, však zákonná úprava výslovně nestanovila. Zákon o svobodném přístupu k informacím ve znění účinném v době rozhodování posuzované věci správními orgány obou stupňů pak neřešil dostatečně jasně ani problém odvolacího orgánu pro případ, že povinným subjektem je kraj v samostatné působnosti. Ustanovení § 16 odst. 2 tohoto zákona neuvádělo pro tuto situaci žádné konkrétní jednoznačné pravidlo. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře již dříve dovodil, že určujícím kritériem pro posouzení, kdo má být v daném případě odvolacím orgánem, je právě úsudek v tom směru, jaké povahy je požadovaná (event. odepřená) informace a zda spadá do samostatné či přenesené působnosti povinného subjektu (viz blíže rozsudek NSS ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 56/2006 – 98, přístupné na www.nssoud.cz). Jak již bylo řečeno v posuzované věci je nadevší pochybnost zřejmé, že informace požadované žalobcem spadají do samostatné působnosti kraje. Jelikož krajský úřad v samostatné působnosti obecně nemá svůj nadřízený orgán, měla se při určení příslušnosti odvolacího orgánu uplatnit za tehdejší úpravy obsažené v již citovaném ustanovení § 16 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím jeho věta třetí, znějící: „v ostatních případech rozhoduje o odvolání ten, kdo stojí v čele povinného subjektu, který rozhodnutí vydal nebo měl vydat, je oprávněn za něj jednat“. Povinným subjektem byl v tomto případě Jihomoravský kraj, v jehož čele stojí hejtman kraje, který je v souladu s ustanovením § 61 odst. 3 písm. f) zákona o krajích orgánem kraje odpovědným za informování občanů v intencích zákona o svobodném přístupu k informacím. Odvolacím

orgánem tedy podle názoru Nejvyššího správního soudu není v posuzované věci ředitel krajského úřadu, nýbrž přímo hejtman kraje. Ten v dané věci, jak bylo Nejvyšším správním soudem zjištěno, vydal dne 5. 10. 2005, pod č. j. JMK 37140/2005, přípis – sdělení, jehož přezkum vyloučil Krajský soud v Brně k samostatnému projednání a o němž rozhodl tak, jak bylo výše již uvedeno, tj. žalobu proti němu podanou odmítl z důvodů výše již uvedených. Toto rozhodnutí Krajského soudu v Brně je pravomocné.

Nejvyšší správní soud musel posoudit, jaký dopad má tato procesní situace na projednávanou věc. Vycházejí z předpokladu, že povinným subjektem k rozhodnutí o odvolání žalobce byl v projednávané věci hejtman kraje, a nikoli ředitel Krajského úřadu Jihomoravského kraje, který vystupuje v řízení jako žalovaný, pak naposledy uvedený subjekt není v tomto řízení pasivně legitimován. Žalovaným je totiž ve smyslu ustanovení § 69 s. ř. s. ten správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla. Ředitel KÚJMK nerozhodl v dané věci o odvolání žalobce vůbec, tedy ani v posledním stupni (když z důvodu výše již vysvětlených fikce negativního rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 16 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím nepřichází v úvahu). Nutno tak uzavřít, že zde chybí jedna z podmínek řízení, neboť zde není rozhodnutí žalovaného, jakožto správního orgánu, který rozhodl v posledním stupni. Řízení před správními orgány tvoří jeden celek a správní orgán, který rozhodl v I. stupni (nikoliv však ve stupni posledním), není žalovaným, ačkoliv správní soud může i jeho rozhodnutí zrušit (§ 78 odst. 3 s. ř. s.). Žalovaným je ten, kdo rozhodl, či měl rozhodnout v posledním stupni, tím není ředitel Krajského úřadu Jihomoravského kraje. Pokud byla žaloba podána proti naposledy uvedenému subjektu a jeho údajnému rozhodnutí, pak krajský soud neměl o takto podané žalobě věcně rozhodnout (poté, co ještě před tím vyloučil žalobu proti rozhodnutí hejtmana Jihomoravského kraje k samostatnému projednání), ale měl ji odmítnout pro nedostatek podmínky řízení (§ 46 odst. 1 písm. a/ s. ř. s.). Podmínku řízení je totiž nutno vymezit jako předpoklad přípustnosti vydání meritorního rozhodnutí a ten v projednávané věci chyběl. Zbylo pak v tomto řízení k přezkumu jen rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 22. 8. 2005, avšak proti němu nelze žalobu podat, pokud bylo možno toto rozhodnutí napadnout odvoláním. Žalobou bylo tedy možno napadnout jen rozhodnutí odvolacího správního orgánu, jímž je v projednávané věci rozhodnutí hejtmana Jihomoravského kraje. Ten o odvolání žalobce rozhodl způsobem výše již uvedeným, avšak toto jeho rozhodnutí bylo již předmětem jiného řízení před krajským soudem. Kasační stížnost proti odmítavému usnesení uvedeného soudu nebyla podána, a proto se jeho přezkumem Nejvyšší správní soud nemohl zabývat.

Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná a proto ve smyslu ustanovení § 110 odst. 1 věta první s. ř. s. zrušil rozsudek krajského soudu a současně rozhodl tak, že se žaloba odmítá, neboť již v řízení před krajským soudem byly důvody k odmítnutí návrhu. Takovýto procesní závěr musel Nejvyšší správní soud učinit, aniž by se mohl zabývat tím, zda se v projednávané věci jednalo o informace ve smyslu ustanovení § 3 zákona o svobodném přístupu k informacím.

Nejvyšší správní soud pro úplnost dodává, že nerozhodl samostatně o žádosti na vyslovení odkladného účinku žaloby, neboť se snažil po vyžádání nezbytných podkladů pro rozhodnutí a po provedení potřebných procesních úkonů rozhodnout přímo o věci samé. Při tomto rozhodnutí (o samotné kasační stížnosti) by bylo rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o ní.

Podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno, nebo žaloba odmítnuta. Podle tohoto ustanovení je třeba rozhodnout o nákladech řízení jak před krajským soudem, tak i před Nejvyšším správním soudem, neboť to ukládá Nejvyššímu správnímu soudu ustanovení § 110 odst. 2 věta druhá s. ř. s. Protože žaloba byla Nejvyšším správním soudem (současně se zrušením napadeného rozsudku krajského soudu) odmítnuta, bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení před žádným z uvedených soudů.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. prosince 2007

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu